

като птички и отидоха. По икиндийно време стигнахме въ Шуменъ. Спрѣхме въ единъ ханъ, за жалостъ на който, както и въ Жумая, не забѣлѣзахъ името. Въ този ханъ ми разкопчаха и двѣтѣ букаи. Азъ седнахъ на едно одърче, разгледахъ се изъ кафенето и видѣхъ онезъ момчета, които ме стигнаха на пѣтя и ми викаха: „Знамъ—не знамъ“. Тѣ като че сж познавали заптиитѣ, поздравиха ги и посрѣщнаха съ голѣма очтивость и, като че сж знаели че Мемишъ пие вино, а Мехмедъ ракия. Единъ ги черпеше, а другъ минаваше край мене и ми казваше сжщитѣ думи, както и кога ме стигнаха по пѣтя. Изредиха се затова и третѣ момчете. Мемишъ и тукъ забѣлѣза, свика имъ съ псувня и имъ каза: „Приятелство, като приятелство, но покрай затворника нѣмате право де минавате. А тѣ сжщо съ псувни (лицемѣрно) къмъ него и мене казаха че нематъ работа съ мене, понеже можало да съмъ билъ царски душманинъ. И то съ цѣль да му замажатъ очитѣ. Слѣдъ не много маила, покараха ме къмъ конака, безъ букаи, само подъ строга стража: шесть заптии на прѣдъ, шесть на задъ, а азъ по срѣдата.

Изведоха ме право на военния сждъ, въ който бѣха наредени около 7 въ военна форма паши, въ срѣдата на които имаше единъ дебелъ, чернооокъ, съ чериа брада. Видно той билъ председателъ на този сждъ, защото той ме най много изпитваше. Въ първото ми вхождане тамъ не ме пиааха за нищо, а само приеха писмата — три — отъ Търновския паша и оставаха да ме сждятъ на утрѣшній денъ, като казаха да ме заведатъ въ „Али агальянъ одасяна (въ Али Аговитѣ стаи). Али ага билъ тъмничния „хаиузъ-баши“ (надзирателъ на тъмницата. Заведоха ме въ една тъмница на кръвницитѣ—безъ прозорець, гдѣто само когато се отвори вратата, виждахъ бѣль свѣтъ. Посрѣщнаха ме; Арапя, цигавя, Арнаутя: рѣждиви, черни, умразни, отъ години засворници. Наумихъ си, че грешницитѣ слѣдъ смъртъта си ще бждатъ въ пѣкъла, а азъ прѣзъ живота си ще влѣза въ него, Тѣзи сжщества бѣха толкозъ безобразни, защото за мене не се различаваха отъ дяволи. Въ срѣдата имаше единъ голѣмъ мангалъ съ огънь да гори. Тѣзи дяволи ме посрѣщнаха тѣй радостно, както въ пѣкъла се посрѣщатъ грѣшнитѣ души. Поднесоха ми мѣнгала и ми казаха сладкодушно да се огрѣя и да се не мжча, защото, казваха, и за насъ въ тъмницата има Господъ“. Но въ този на пѣкъль пѣобенъ затворъ не ме държаха повече отъ часъ. Заведоха ме въ гражданско-търговския затворъ. Тамъ заварихъ Българи-търговци, турци и Еврей и се поетѣшихъ малко, ако и да мислѣхъ, че днесъ, или утрѣ ще бжда убитъ, но, до колкото имахъ да живѣя,